

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **L. L.**, bytem D. 80, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne **18. 2. 2014**, č.j. **KUOK 18051/2014**, ve věci přestupku,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí citovaného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Uničov ze dne 27. 11. 2013, čj. PO/408/104/13/MMu, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., kterého se dopustil tím, že dne 20. 9. 2013 v 11:12 hodin v obci Uničov, část Nová Dědina, u restaurace u Horáků ve směru na obec Uničov, řídil motorové vozidlo Škoda Octavia, barvy šedá metalíza, registrační značka X, přičemž v měřeném úseku, kde byla nejvyšší dovolená rychlost jízdy

50 km/h, mu byla hlídkou Policie ČR Olomouc naměřena rychlost jízdy 76 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h mu byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 73 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost pro daný úsek o 23 km/h. Tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o 20 km/h a více. Svým jednáním žalobce porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a za přestupek mu byly uloženy pokuta ve výši 3.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu jednoho měsíce ode dne právní moci rozhodnutí, protože přestupek spáchal v období 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát a vícekrát.

[2] V žalobě žalobce namítal chybný správní postup před správním orgánem I. stupně, který projednal přestupek bez přítomnosti žalobce dne 21. 11. 2013, přestože se žalobce dostatečně omluvil a doložil zprávou z chirurgické ambulance v Šumperku, kde se výslovně uvádí, že má zraněné koleno a má mít přísný klid bez zátěže alespoň 5 dní. Správní orgán tuto omluvu neuznal za dostatečnou a odvolal se na rozsudek NSS ze dne 14. 6. 2012, čj. 1 As 55/2012 – 32, s tím, že pokud není v lékařské zprávě výslovně uvedeno, že má dotýčný zákaz cestování a předepsaný klid na lůžku, nelze toto považovat za řádnou omluvu. Nešlo o stejnou situaci, v odkazovaném rozsudku šlo o zraněnou horní končetinu. V souzené věci žalobce se jednalo o poranění levého kolene a zranění žalobce bylo natolik omezující, že byl nucen několik dnů pouze ležet. To, že dne 21. 11. 2013 nebral žalobce svůj mobilní telefon a zřejmě tak nebral telefon, ani když mu volal správní orgán, byl důsledek jeho zranění, kdy většinu dne 21. 11. 2013 doma spal. Žalobce má za to, že správní orgán I. stupně měl alespoň telefonicky ověřit na chirurgické ambulanci v Šumperku rozsah zranění levého kolene žalobce. Žalovaný tvrdí, že správní orgán není oprávněn zjišťovat rozsah zranění obviněného, neboť takováto povinnost nevyplývá z žádného závazného právního předpisu a doložení důvodnosti omluvy je na obviněném. Žalobce toto tvrzení považoval za absurdní, neboť stejně tak ze žádného právního předpisu nevyplývá, jak má ošetřující lékař napsat lékařskou zprávu, aby na jejím základě správní orgán usoudil, že takový podklad je dostatečný pro přijetí omluvy obviněného z přestupku ze zdravotních důvodů. Obviněný v drtivé většině případů není lékařem a nezná význam sdělení lékaře a stejně tak správní orgán. V daném případě správní orgán na sebe vzal odpovědnost a vyhodnotil, že omluva není dostatečná, neboť z lékařské zprávy nevyplývá, že obviněnému např. uřezal lékař nohu apod. a obviněný tedy skutečně nebude moci přijít na jednání. Žalobce právě proto, že není odborníkem v medicíně, si vyžádal vyjádření ošetřujícího lékaře, který mu dne 20. 11. 2013 prováděl vyšetření a ošetření jeho zranění. Z tohoto lékařského vyjádření jednoznačně vyplývá, že pod pojmem „přísný klid bez zátěže“ byl myšlen mj. i klid na lůžku a nemožnost cestování. Toto vyjádření bylo zasláno k posouzení žalovanému v rámci odvolacího řízení. Nesprávnost napadeného rozhodnutí žalobce spatřoval rovněž v tom, že také odvolací řízení vedené žalovaným bylo procesně vedeno v neprospěch žalobce. Žalovaný navrhoval provedení důkazů, ale žalovaný je v rámci odvolacího řízení odmítl provést a odvolání zamítl. Podle žalobce došlo k porušení jeho základního práva podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, a proto navrhl rozsudkem bez jednání podle § 78 a § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušit.

[3] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že posouzení náležitostí omluvy spadá do diskrečního oprávnění správního orgánu, nikoliv obviněného. Obviněný nese důkazní břemeno, aby prokázal důvodnost své omluvy a tuto doložil. Tento názor je v souladu s názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 30. 5. 2008, čj. 2 As 16/2008 – 41. Proč nebyla omluva z nařízeného ústního jednání ze dne 20. 11. 2013 uznána jako náležitá, odůvodnil ve svém rozhodnutí správní orgán I. stupně včetně uvedení, jakými úvahami se při hodnocení omluvy řídil. S těmito závěry se žalovaný ztotožnil v žalobou napadeném rozhodnutí.

[4] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 18. 2. 2014, s přihlédnutím k době spáchání přestupku, jak je rozvedeno dále v textu rozsudku.

[5] Krajský soud ve vztahu k souzené věci a žalobním námitkám ze správního spisu zjistil, že předvoláním ze dne 1. 11. 2013 byl žalobce předvolán k ústnímu jednání o přestupku dne 21. 11. 2013 v 8:00 hodin. Toto předvolání žalobce převzal 13. 11. 2013.

[6] Jednalo se o předvolání k druhému ústnímu jednání, protože z prvního ústního jednání nařízeného na 23. 10. 2013 se žalobce omluvil ze zdravotních důvodů, což doložil rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti od 21. 10. 2013.

[7] Z jednání nařízeného na 21. 11. 2013 se žalobce omluvil podáním ze dne 20. 11. 2013 zaslaným faxem, včetně doložení zprávy o ambulantním vyšetření kontrolním Šumperské nemocnice a. s., chirurgické ambulance, ze dne 20. 11. 2013 v 15:17 hodin. Podle lékařské zprávy si žalobce při fotbalu přišlápl balon a zvrtil si levé koleno a bolí jej i hlezno. Podle zprávy koleno bylo mírně oteklé, rentgenový snímek nebyl potřeba, šlo o měkké tkáně, diagnóza byla podvrtnutí a natažený „post. kolaterální (fib.) (tib.) vaz“ kolene s označením S834 a dále W9999 se závěrem, že šlo o distorzi levého kolene. Ošetření a léčba byly stanoveny – ortéza na koleno, doporučení doma chladit, přísně klid bez zátěže alespoň 5 dní, ortéza na týden, pak kontrola, při zhoršení a tlaku dříve.

[8] Podle úředního záznamu správního orgánu I. stupně oprávněná úřední osoba telefonicky chtěla vyrozumět žalobce o tom, že důvody omluvy prokazatelně nezamezují pohybu jeho osoby a že projednání proběhne v jeho nepřítomnosti. Obviněný telefon, který mu vyzváněl, opakovaně správnímu orgánu nezvedal.

[9] Dne 21. 11. 2013 byl přestupek projednán v nepřítomnosti žalobce.

[10] Rozhodnutím ze dne 27. 11. 2013 byl žalobce uznán vinným ze shora uvedeného přestupku a byly mu uděleny výše citované sankce. Podle odůvodnění správní orgán I. stupně omluvu žalobce z ústního jednání vyhodnotil jako obstrukční snahu působit průtahy v řízení. Správní orgán posoudil omluvy z hlediska opakování

a obsahu a z omluv obviněného vyplynula obstrukční snaha či potřeba působit průtahy v řízení a případně dosáhnout i zániku odpovědnosti za spáchání přestupku. V prvním případě se žalobce omlouval z ústního jednání z pracovních důvodů, ač byl o termínu ústního jednání vyrozuměn dostatečně dlouho a mohl se zaměstnavateli omluvit. Když mu správní orgán nevyhověl, zaslal žalobce před nařízeným jednáním v odpoledních hodinách omluvu z ústního jednání ze zdravotních důvodů, kterou doložil kopií rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti. Protože z tohoto rozhodnutí není jednoznačné, o jaké zdravotní důvody se jedná, správní orgán žalobci vyhověl a nařídil nový termín ústního jednání. V tomto případě opět den před nařízeným jednáním se žalobce omluvil ze zdravotních důvodů, správní orgán citoval ze zprávy z ambulantního kontrolního vyšetření a uvedl, že v této zprávě není zmínka o tom, že by žalobce byl upoután na lůžko bez možnosti vycházek, byl hospitalizován v nemocničním zařízení nebo by existovaly jiné důvody, které skutečně a prokazatelně zamezují pohybu osoby a tedy znemožňují dostavit se na místo nařízeného jednání. Správní orgán I. stupně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, čj. 1 As 55/2012 – 32.

[11] Odvolací námitky se shodovaly s žalobními. Žalobce navrhl jako důkazy svůj výslech, evidenční kartu řidiče žalobce, lékařskou zprávu chirurgické ambulance Šumperk ze dne 20. 11. 2013, vyjádření MUDr. M. V. ze dne 27. 1. 2014, případný výslech MUDr. M. V. k povaze zranění žalobce a kopii podacího lístku ze dne 23. 12. 2013. K odvolání předložil žalobce vyjádření MUDr. M. V. ze dne 27. 1. 2014, podle kterého tento lékař potvrdil, že žalobce po úrazu kolene, který byl ošetřen dne 20. 11. 2013 na chirurgické ambulanci nemocnice Šumperk, měl předepsaný přísný klid bez zátěže po dobu pěti dnů. V jeho případě toto zahrnovalo rovněž klid na lůžku bez možnosti cestování a pohybu mimo domov po stanovenou dobu pěti dnů. Opětovně byly citovány diagnózy jako v předchozí lékařské zprávě citované shora.

[12] Podle napadeného rozhodnutí se žalovaný ztotožnil s právními závěry správního orgánu I. stupně, a to bez ohledu na obsah omluvy, neboť žalobce svoji omluvu písemně potvrdil 21. 11. 2013 až po skončení ústního jednání. Správní orgán I. stupně obsáhle a zcela jednoznačně vyložil, jakými úvahami se při hodnocení omluvy řídil a z jakých důvodů vyhodnotil, že nebyla náležitá. V lékařské zprávě nebyla žádná zmínka o tom, že by žalobce byl upoután na lůžko bez možnosti vycházek, byl hospitalizován v nemocničním zařízení nebo by existovaly jiné důvody, které skutečně a prokazatelně zamezují jeho pohybu a tedy dostavení se k ústnímu jednání. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, čj. 2 As 16/2008 – 41, podle kterého posouzení náležitosti omluvy spadá do diskrečního oprávnění svěřeného správnímu orgánu, neboť žádné ustanovení právního předpisu neobsahuje definici pojmu „náležitá omluva“. Je proto povinností žalobce, aby důvodnost své omluvy dostatečným způsobem doložil, ohledně čehož také nese důkazní břemeno. V posuzovaném případě z lékařské zprávy skutečně nevyplývá, že by klidový režim bez zátěže, případně ortéza na koleno vylučovala schopnost žalobce dostavit se k ústnímu jednání. Proto správní orgán I. stupně nijak nepřekročil meze správního uvážení, které měl ohledně hodnocení předložené omluvy k dispozici. Je navíc obecně známou skutečností, že ortéza znemožňuje pohyb, ani možnost cestování a jedná se spíše o podpůrný prostředek. V tomto

smyslu je proto lichá námitka žalobce, že pojmem „přísný klid bez zátěže“ byl myšlen mj. klid na lůžku bez možnosti cestování, neboť tato skutečnost rozhodně z předložené lékařské zprávy ze dne 20. 11. 2013 nijak nevyplývá. Proto žalovaný také nevyhověl návrhu žalobce na dokazování písemným vyjádřením MUDr. V. ze dne 27. 1. 2014, popř. na jeho výsledek, neboť by byly zcela nadbytečné. Rovněž s ohledem na výše uvedené, kdy povinnost doložit důvodnost omluvy stíhá obviněného, je lichá námitka, že správní orgán měl rozsah zranění obviněného ověřovat, neboť tato povinnost nevyplývá z žádného závazného právního předpisu.

[13] K námitce o rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, čj. 1 As 55/2012 – 32, žalovaný souhlasil s žalobcem, že jej nelze bez dalšího aplikovat na každý případ omluvy ze zdravotních důvodů a že se každý případ musí posuzovat individuálně, neboť Česká republika je součástí kontinentálního právního systému, který není založený na precedentech. Individuální posouzení každého případu je tak vyžadováno vždy, nejen při odlišnosti skutkového stavu. Žalovaný uvedl, že správním orgánem I. stupně však nebyl tento rozsudek použit na posuzovanou věc paušálně, ale pouze k doktrinní podpoře jeho vlastní argumentace, a proto se nejedná o postup, který by zakládal nesprávnost nebo dokonce nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[14] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[15] K zániku odpovědnosti za přešůpek podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přešůpcích, ve znění pozdějších předpisů, nedošlo, protože přešůpek se stal 20. 9. 2013 a napadené rozhodnutí nabylo právní moci 3. 3. 2014.

[16] Dále soud konstatuje, že skutková podstata přešůpku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přešůpku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přešůpcích.

[17] Sporná otázka v souzené věci je, zda byl řádně zjišćen skutkový stav a v návaznosti na to interpretován řádně neurčítý právní pojem *náležitá omluva* nebo *omluva z důležitého důvodu*.

[18] Podle § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přešůpcích, ve znění účinném do 30. 9. 2013, *o přešůpku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přešůpku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu*.

[19] Žalobce v žalobě, slovy citovaného ustanovení, tvrdil, že jeho omluva z projednání přešůpku nařizeného na den 21. 11. 2013 byla *náležitá* nebo *z důležitého důvodu*. Toto svoje tvrzení žalobce opíral o skutečnost, že si dne 20. 11. 2013 podvrtil a natáhl kolaterální vaz kolene, jak doložil shora citovanou lékařskými zprávami ze dnů 20. 1. 2014 a 27. 1. 2014. Ačkoli je v lékařské zprávě ze dne 27. 1. 2014 uveden způsob léčení ortézou kolene a klidem na lůžku bez

možnosti cestování a pohybu mimo domov, nepodává se z lékařské zprávy důvod tohoto tvrzení. Je obecně známou skutečností, že běžně s ortézou může dotčená osoba cestovat a nemusí být v pracovní neschopnosti. Tak je tomu i v případě některých zlomenin. Z citované lékařské zprávy nevyplývá pracovní neschopnost žalobce, ani ji žalobce nedoložil jiným způsobem, ani to, že by měl dovolenou nebo jiný druh nepřítomnosti v práci.

[20] Posouzení důležitosti důvodu svěřil zákonodárce správnímu orgánu a jeho správnímu uvážení při výkladu neurčitěho právního pojmu *náležitá omluva* a *důležitý důvod* omluvy. Podle § 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s. soud správní uvážení nepřezkoumává, pokud správní orgány nepřekročily jeho meze nebo jej nezneužily. V daném případě soud při výkladu uvedených neurčitých právních pojmů nezjistil ani překročení mezí správního uvážení, ani jeho zneužití. Ostatně ani žalobce vůbec nekonkretizuje, jak a čím měly být zneužity či překročeny. Žalobce za dané situace nemohl legitimně očekávat, že přestupek nebude správní orgán 21. 11. 2013 projednávat. S ohledem na průběh celého správního řízení u správních orgánů obou stupňů je třeba vykládat uvedené neurčité právní pojmy v kontextu celé situace, včetně zjištěného skutkového stavu, obsahu námitek a jednání obviněného [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2009, čj. 7 As 28/2009 - 99, www.nssoud.cz, podle kterého *důležitost důvodu omluvy obviněné z přestupku a jejího zástupce (advokáta) z neúčasti u ústního jednání (§ 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) je třeba posuzovat z hlediska jejího pořadí, obsahu, v jakém stadiu řízení byla omluva uplatněna (doba od zahájení správního řízení nebo doba do zániku odpovědnosti za přestupek), o jak dlouhý pobyt advokáta (zástupce) v zahraničí jde, zda ze spisu či jiných skutečností nevyplývá jakákoliv obstrukční snaha či potřeba obviněné z přestupku nebo jejího zástupce působit průtahy v řízení nebo dosáhnout zániku odpovědnosti za spáchání přestupku apod.].*

[21] V souzené věci podle soudu žalobce relevantní důležitý důvod s ohledem na celý průběh správního řízení a obsah doložených lékařských zpráv neuvedl a především svá tvrzení dostatečně nedoložil (např. potvrzením o pracovní neschopnosti nebo doložením jiné formy nepřítomnosti v práci, lékařskou zprávou, ze které by vyplýval jednoznačně důvod nemožnosti pohybovat včetně odpovídající diagnózy atd.). Žalobce mohl spolu s omluvou požádat správní orgán o projednání přestupku v nejbližší možném dohodnutém termínu. Rovněž tak žalobce nežádal o konání jednání v místě jeho bydliště. V souzené věci nelze opomenout ani skutečnost, že v případě žalobce šlo ve správním řízení již o druhou (resp. třetí) omluvu z projednání přestupku. Ani v případě první omluvy neměl žalobce aktivní snahu domluvit si jiný termín projednání přestupku. Posouzení náležitosti omluvy nebo důležitosti důvodu bránícího účasti u jednání spadá do diskrečního oprávnění svěřeného správnímu orgánu ustanovením § 74 zákona o přestupcích (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, čj. 2 As 16/2008 - 41).

[22] Ke kombinaci správního uvážení a výkladu neurčitých právních pojmů soud konstatuje, že správní orgány svůj postup řádně a vyčerpávajícím způsobem v souzené věci odůvodnily, své úvahy dostatečně popsaly a soud shledal, že byly i v souladu se zásadami správního řízení, přijaté závěry pak byly přiměřené. Mezemi

správního uvážení jsou především právní řád samotný, pravomoc a působnost správních orgánů, principy správního řízení, veřejný zájem, účel a cíl správního řízení (srov. Soňa Skulová: *Správní uvážení. Základní charakteristika a souvislosti pojmu*. Masarykova univerzita Brno, 2004). Správní orgány tak správní uvážení (o zvolení procesních úkonů, včetně volby důkazů, jejich vyhodnocení i metod právní interpretace) použily v souladu se zákonem, včetně zásad správního řízení i obecně uznávaných právních zásad, včetně ústavních a těch, které vyplývají z právní teorie i evropského a mezinárodního práva.

[23] Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.

[24] Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalovanému, protože žádné náklady řízení neúčtoval a soud žádné ze spisu nezjistil a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 8. 4. 2015

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně